Enderrock | Jordi Novell | Actualitzat el 03/05/2023 a les 11:00

Benvingut, Mister Springsteen

La veneració catalana cap a Bruce Springsteen, o 'turra springsteeriana', pot ser un dels efectes de la 'generació tap'

Bruce Springsteen a Barcelona (2023) | Jordi Borràs / ACN

Aquest cap de setmana, **Bruce Springsteen** ha omplert dues nits triomfals a l'Estadi Olímpic Lluís Companys de Barcelona. Prop de 120.000 seguidors de l'artista de New Jersey van cantar, van ballar i van emocionar-se amb les cançons del cantautor nord-americà, que després de més de mig segle de carrera artística segueix aixecant passions per allà on passen les seves gires.

Durant els darrers dies, els mitjans de comunicació han insistit en afirmar que el cantant 'manté el seu idil·li' amb Barcelona i Catalunya, a la vegada que han qualificat de 'concert històric' l'espectacle, fins i tot bastantes hores abans que aquest s'iniciés. La visita del cantant també ha coincidit amb la inauguració de la mostra *Bruce Springsteen*. *Barcelona 1981,* produïda pel Govern de la Generalitat al Palau Robert de Barcelona, a partir de les fotografies de la primera visita de **Springsteen** al país. Com a mostra de veneració, no és pas residual.

Allò que avui en dia ja es coneix com a 'turra springsteeriana' obeeix a una casualitat generacional. Bona part del públic català amant de la música del **Boss** va conèixer-lo a finals de la dècada dels setanta i principi de la dels vuitanta; i avui dia, aquest mateix públic és el que fa anys que s'ha instal·lat en els llocs de presa de decisió de les administracions, de les empreses i dels mitjans de comunicació. És allò que va explicar Josep Sala i Cullell al seu llibre *Generació tap* (Ara Llibres, 2020). Tots formem part d'un conflicte que, en paraules de Sala, exclou la generació X i els mil·lenistes, i s'evidencia a la feina, a la universitat, al teatre, a la política i, és clar, als concerts de **Bruce Springsteen**. Només d'aquesta manera es pot explicar la sobreexposició que la visita del cantant ha tingut a tots els mitjans de comunicació, de manera molt superior a la que han tingut altres

icones transgeneracionals com els **Rolling Stones**, **McCartney**, **Dylan**, **Waters, Young** o **Sting**, entre moltes d'altres.

La insistència a explicar l'èpica allà on fins i tot no hi és és un llegat que la 'Generació tap' trasllada als seus fills, incapaços d'entendre perquè un senyor de setanta-tres anys dient "Bona nit, Barcelona!!" enllaça directament amb els anhels d'alliberament del poble català. És d'agrair -i segurament caldrà fer-ho a en Gay Mercader- que les estrelles de la música internacional optin per adreçar-se en català al públic dels concerts que fan als Països Catalans. De ben segur que a París ho fa en francès, a Roma en italià i a Amsterdam en holandès. Aquest cap de setmana, **Springsteen** va subtitular en català, per exemple, "Letter to You", però de la mateixa manera que, **Roger Waters** va incloure el català en els missatges del seu darrer xou, sense que això apel·les a un 'idil·li' entre artista i país. I és que convé recordar que els promotors acaben programant els músics en funció de l'expectativa de venda i del cost que representa programar-lo en una ciutat o altra.

Bruce Springsteen a Barcelona (2023) Foto: Jordi Borràs / ACN

Les passejades de **Springsteen** per Barcelona, acompanyat de les famílies Obama i Spielberg, han recordat el pas de la comitiva nordamericana que el valencià Berlanga va retratar de manera brillan a *Bienvenido*, *Mister Marshall* (1953) i que subratlla la vessant provinciana que nosaltres, els catalans, insistim a lluir de manera periòdica, en comptes d'avergonyir-nos-en.

No seré jo qui desmereixi els mèrits artístics de **Springsteen**. En són moltíssims: va ser ell qui va retornar la dignitat al rock nordamericà a partir de mitjans de la dècada dels setanta amb obres esplèndides com *Born to Run* (1975), *The River* (1980), *Born in the USA* (1984) i *Tunnel of Love* (1987) -per a mi el seu millor treball-. Des d'aleshores, el músic s'ha mogut amb intel·ligència entre el petit format acústic -*Nebraska* (1982), *The Ghost of Tom Joad* (1995), *Devils & Dust* (2005)- i la

reivindicació de les arrels -**Pete Seeger** a *We Shall Overcome - The Seeger Sessions* (2006) i la Motown a *Only the Strong Survive* (2022). Però malgrat la publicació de treballs digníssims -reverència a *The Rising* (2002)-, i altres de molt mediocres -especialment durant els anys 90-, el cert és que la millor identificació amb l'obra de **Springsteen** es troba en els seus directes.

Directes que, és clar, els seus fans qualificaran de titànics, enormes i espectaculars donada la seva llarga durada; com si la qualitat d'un espectacle es basés en el temps d'execució. Nota decebedora pels defensors de l'idil·li: el concert més llarg fet mai per **Springsteen** va ser a Helsinki (Finlàndia), i va durar quatre hores, quatre minuts i quaranta-set segons. A l'Estat espanyol, va ser l'any 2012, va durar tres hores i quaranta-vuit minuts i es va produir -oh, no!- a l'Estadi Santiago Bernabeu.

Springsteen fa el que ha de fer i ho fa molt bé. La seva lírica plena de referències a l'èpica de la classe treballadora aconsegueix traspassar fronteres i fer-se universal. L'entrega en els seus concerts i el grau de comunicació amb el públic són increïbles; però aquesta connexió existeix a Barcelona, a Budapest o allà on el contractin per a tocar. Aquest "idil·li" amb Catalunya és un *wishful thinking* que ens repetim com un mantra per reafirmar-nos en allò que no som, però que segurament ens agradaria ser. I, en realitat, diu més de nosaltres que no pas de **Bruce Springsteen**.